ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

13. července 2006 *

Ve věci C-74/04 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 16. února 2004,

Komise Evropských společenství, zastoupená W. Möllsem, jako zmocněncem, ve spolupráci s H.-J. Freundem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Volkswagen AG, se sídlem ve Wolfsburg (Německo), zastoupená R. Bechtoldem a S. Hirsbrunnerem, Rechtsanwälte, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (zpravodaj) a U. Lõhmus, soudci,

generální advokát: A. Tizzano,
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. září 2005,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. listopadu 2005,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise Evropských společenství domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 3. prosince 2003, Volkswagen v. Komise (T-208/01, Recueil, s. II-5141, dále jen „napadený rozsudek"), kterým Soud zrušil rozhodnutí Komise 2001/711/ES ze dne 29. června 2001, v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (Věc COMP/F-2/36.693 – Volkswagen) (Úř. věst. L 262, s. 14, dále jen „sporné rozhodnutí").

Skutkový základ sporu a právní rámec

2 Skutkový základ sporu a jeho právní rámec, jak vyplývají z napadeného rozsudku, mohou být shrnuty následovně.

3 Volkswagen AG (dále jen „Volkswagen") je holdingovou společností a největším podnikem skupiny Volkswagen, která je činná v odvětví výroby motorových vozidel. Motorová vozidla vyráběná společností Volkswagen jsou v rámci systému selektivní a výlučné distribuce prodávána v Evropském společenství autorizovanými prodejci, se kterými tato společnost uzavřela standardní smlouvu o autorizovaném prodeji (dále jen „smlouva o autorizovaném prodeji").

4 V souladu s čl. 4 odst. 1 smlouvy o autorizovaném prodeji ve znění ze září 1995 a ledna 1998, společnost Volkswagen přidělí autorizovanému prodejci smluvně stanovenou územní oblast pro program dodávek a poprodejního servisu. Jako protiplnění se autorizovaný prodejce zavazuje intenzivně podporovat prodej a poprodejní servis v přidělené územní oblasti a optimálně využívat tržní potenciál. Podle čl. 2 odst. 6 (znění z ledna 1989), nebo odst. 1 (znění ze září 1995 a ledna 1998) smlouvy o autorizovaném prodeji se autorizovaný prodejce zavazuje „hájit zájmy Volkswagen AG, distribuční organizace společnosti Volkswagen a značky Volkswagen a zajistit jejich podporu všemi prostředky". Rovněž je stanoveno, že „autorizovaný prodejce za tímto účelem dodržuje všechny požadavky, které souvisí s provedením smlouvy, co se týče distribuce nových automobilů Volkswagen, zásobování náhradními díly, poprodejního servisu, podpory prodeje, reklamy a školení, jakož i zaručení technické úrovně pro rozdílné oblasti činností společnosti Volkswagen". Konečně podle čl. 8 odst. 1 smlouvy o autorizovaném prodeji „Volkswagen AG vydává cenová doporučení, která jsou z hlediska konečné ceny a slev nezávazná".

5 Dne 17. července 1997 a 8. října 1998, v důsledku stížnosti kupujícího, Komise zaslala společnosti Volkswagen, na základě článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), žádosti o informace týkající se cenové politiky této společnosti a zejména stanovení kupní ceny modelu Volkswagen Passat v Německu. Společnost Volkswagen odpověděla na tyto žádosti dne 22. srpna 1997, respektive dne 9. listopadu 1998.

6 Dne 22. června 1999 Komise zaslala na základě obdržených informací společnosti Volkswagen oznámení námitek, ve kterém jí vytýkala, že porušila čl. 81 odst. 1 ES, protože si dohodla s německými autorizovanými prodejci své distribuční sítě přísnou cenovou disciplínu pro prodej modelu Volkswagen Passat.

7 V tomto oznámení Komise připomněla zejména tři oběžníky zaslané společností Volkswagen jejím německým autorizovaným prodejcům dne 26. září 1996, dne 17. dubna a dne 26. června 1997, jakož i pět dopisů zaslaných některým z nich dne 24. září, dne 2. a 16. října 1996, dne 18. dubna 1997 a dne 13. října 1998 (dále jen, souhrnně „sporné výzvy").

8 Dopisem ze dne 10. září 1999 společnost Volkswagen odpověděla na uvedené oznámení námitek, přičemž uvedla, že skutkový stav v něm uvedený je v podstatě správný. Nepožádala o to, aby byla vyslechnuta.

9 Dne 15. ledna a dne 7. února 2001 Komise zaslala společnosti Volkswagen dvě nové žádosti o informace, na které tato společnost odpověděla dne 30. ledna, respektive dne 21. února 2001.

10 Dne 6. července 2001 Komise oznámila společnosti Volkswagen sporné rozhodnutí. Výrok tohoto rozhodnutí zní následovně:

„Článek 1

Volkswagen AG porušila ustanovení čl. 81 odst. 1 ES v rozsahu, v němž určovala prodejní cenu modelu Volkswagen Passat tím, že vyžadovala od svých německých smluvních autorizovaných prodejců, aby při prodeji tohoto modelu zákazníkům neposkytovali slevy nebo jim poskytovali jen omezené slevy.

Článek 2

Z důvodu protiprávního jednání uvedeného v článku 1 se Volkswagen AG ukládá pokuta ve výši 30,96 milionů euro.

[...]

Článek 4

Toto rozhodnutí je určeno Volkswagen AG, D-38436 Wolfsburg.

[...]“

Napadený rozsudek

11 Návrhem doručeným kanceláři Soudu dne 10. září 2001 podala společnost Volkswagen žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí a podpůrně ke snížení výše pokuty, která jí byla uložena tímto rozhodnutím.

12 V bodě 32 napadeného rozsudku Soud konstatoval, přičemž se odvolal na bod 69 svého rozsudku ze dne 26. října 2000, Bayer v. Komise (T-41/96, Recueil, s. II-3383), že pojem dohoda ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, jak byl vyložen judikaturou, se vztahuje k existenci shody vůle mezi nejméně dvěma stranami, přičemž forma jejího projevu není důležitá v rozsahu, v němž představuje její věrné vyjádření.

13 Soud poznamenal v bodě 33 napadeného rozsudku, že z judikatury rovněž vyplývá, že pokud je rozhodnutí výrobce jednostranným chováním podniku, toto rozhodnutí nepodléhá zákazu uvedenému v čl. 81 odst. 1 ES (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 25. října 1983, AEG v. Komise, 107/82, Recueil, s. 3151, bod 38, a ze dne 17. září 1985, Ford v. Komise, 25/84 a 26/84, Recueil, s. 2725, bod 21, jakož i výše uvedený rozsudek Bayer v. Komise, bod 66).

14 Soud upřesnil v bodě 35 napadeného rozsudku, že je třeba rozlišovat případy, kdy podnik přijme skutečně jednostranné opatření, a tedy jedná bez výslovné nebo konkludentní účasti jiného podniku, od případů, kdy je jednostranný charakter pouze zdánlivý. Jestliže první případy nespadají pod čl. 81 odst. 1 ES, druhé musí být považovány za dohodu mezi podniky a mohou tedy spadat do působnosti tohoto

článku. To je případ zejména jednání a opatření omezujících hospodářskou soutěž, které byly zdánlivě jednostranně přijaty výrobcem v rámci jeho smluvních vztahů s dalšími prodejci, nicméně obdržely alespoň konkludentní souhlas těchto prodejců (výše uvedený rozsudek Bayer v. Komise, bod 71).

15 V bodě 38 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že nebylo prokázáno, že sporné výzvy byly v praxi provedeny.

16 Soud uvedl v bodě 39 napadeného rozsudku, že při konstatování existence dohody ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES se Komise primárně opírá o argument, podle kterého byla distribuční politika společnosti Volkswagen konkludentně přijata autorizovanými prodejci při podpisu smlouvy o autorizovaném prodeji.

17 V bodě 43 napadeného rozsudku Soud uvedl, že tvrzení Komise směřuje k tomu, že v případě autorizovaného prodejce, který podepsal smlouvu o autorizovaném prodeji v souladu s právem hospodářské soutěže, se má za to, že při tomto podpisu a jeho prostřednictvím předem souhlasil s pozdějším protiprávním vývojem této smlouvy, i když uvedená smlouva právě z důvodu jejího souladu s právem hospodářské soutěže neumožňovala autorizovanému prodejci, aby takovýto vývoj předpokládal.

18 Soud měl v bodě 45 napadeného rozsudku za to, že při podpisu legální smlouvy o autorizovaném prodeji a z důvodu takového podpisu se dá předchozí souhlas se smluvním vývojem předpokládat, pokud se jedná o legální smluvní vývoj, který je buď zamýšlený smlouvou, nebo nemůže být odmítnut autorizovaným prodejcem s ohledem na obchodní zvyklosti nebo právní úpravu. Naopak podle Soudu nemůže

být připuštěno, že při podpisu legální distribuční smlouvy a z důvodu této smlouvy je možné mít za to, že byl dán předchozí souhlas s protiprávním smluvním vývojem.

19 Soud z toho dovodil v bodě 46 napadeného rozsudku, že Komise neprávem tvrdila, že podpis smlouvy o autorizovaném prodeji autorizovanými prodejci společnosti Volkswagen s sebou nesl souhlas těchto prodejců se spornými výzvami.

20 V bodě 47 napadeného rozsudku měl Soud za to, že Komise nevykládá správně judikaturu, které se dovolává na podporu své teze, když tvrdí, že podle výše uvedených rozsudků Soudního dvora AEG v. Komise, Ford v. Komise a rozsudku ze dne 24. října 1995, Bayerische Motorenwerke (C-70/93, Recueil, s. I-3439), jakož i podle rozsudku Soudu ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise (T-62/98, Recueil, s. II-2707), není nezbytné, přinejmenším v případě systémů selektivní distribuce, jako jsou ty v projednávaném případě, hledat souhlas s výzvou výrobce v chování, které autorizovaný prodejce přijme v souvislosti s touto výzvou, například poté co jí obdržel, ale že tento souhlas musí být v zásadě považován za udělený již na základě pouhé skutečnosti, že autorizovaný prodejce vstoupil do distribuční sítě.

21 V bodu 56 napadeného rozsudku Soud upřesnil, že tvrzení Komise je jasně vyvráceno rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 1979, BMW Belgium a další v. Komise (32/78, 36/78 až 82/78, Recueil, s. 2435), a ze dne 11. ledna 1990, Sandoz prodotti farmaceutici v. Komise (C-277/87, Recueil, s. I-45), jakož i výše uvedeným rozsudkem Soudu Bayer v. Komise, které společnost Volkswagen uplatnila na podporu své žaloby. Tyto rozsudky totiž všechny potvrzují, že pro konstatování existence dohody ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES je nezbytné předložit důkaz shody vůle. Navíc se tato shoda vůle musí vztahovat k určitému chování, které tedy musí být stranám známé v okamžiku, kdy toto chování přijaly.

22 V bodě 61 napadeného rozsudku vzal Soud v úvahu argument uplatněný podpůrně Komisí, podle kterého, i kdyby se mělo za to, že pro konstatování, že sporné výzvy jsou zahrnuty do smlouvy o autorizovaném prodeji, je nezbytná existence výhrady v této smlouvě, musí být čl. 2 odst. 1 nebo odst. 6 této smlouvy považován za takovouto výhradu.

23 Soud odmítl tento podpůrný argument, přičemž v bodě 63 napadeného rozsudku upřesnil, že čl. 2 odst. 1 nebo odst. 6 smlouvy o autorizovaném prodeji může být vykládán jen tak, že se vztahuje pouze na prostředky v souladu se zákonem. Tvrzení opaku by podle Soudu vedlo k tomu, že by se z takového neutrálně formulovaného smluvního ustanovení vyvozovalo, že se autorizovaní prodejci zavázali protiprávní smlouvou. Soud v bodě 64 tohoto rozsudku doplnil, že čl. 8 odst. 1 smlouvy o autorizovaném prodeji je rovněž formulován neutrálně a dokonce způsobem, který společnosti Volkswagen neumožňuje vydávat závazná cenová doporučení.

24 Za těchto podmínek Soud zrušil sporné rozhodnutí.

Návrhová žádání účastníků řízení a důvod uplatněný na podporu kasačního opravného prostředku

25 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, vrátil věc Soudu a uložil společnosti Volkswagen náhradu nákladů řízení.

26 Na podporu svého kasačního opravného prostředku se dovolává jediného důvodu vycházejícího z nedodržení smyslu čl. 81 odst. 1 ES Soudem.

27 Společnost Volkswagen navrhuje zamítnout kasační opravný prostředek a uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

Argumentace účastníků řízení

28 Svým důvodem opravného prostředku Komise uplatňuje, že Soud nedodržel smysl čl. 81 odst. 1 ES tím, že měl za to, že sporné výzvy nepředstavovaly dohody mezi podniky ve smyslu ustálené judikatury Soudního dvora.

29 Komise uvádí, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora znamená přijetí autorizovaného prodejce do selektivní distribuční sítě jeho výslovný nebo konkludentní souhlas s distribuční politikou výrobce (výše uvedené rozsudky AEG v. Komise, bod 38, a Ford v. Komise, bod 21, jakož i rozsudek ze dne 6. ledna 2004, BAI a Komise v. Bayer, C-2/01 P a C-3/01 P, Recueil, s. I-23, bod 144).

30 Komise doplňuje, že rovněž podle ustálené judikatury výzva zaslaná výrobcem automobilů jeho smluvním distributorům nepředstavuje jednostranný úkon, který nespadá do působnosti čl. 81 odst. 1 ES, ale dohodu ve smyslu tohoto ustanovení, pokud patří do souhrnu trvalých obchodních vztahů upravených dříve uzavřenou obecnou dohodou (viz výše uvedené rozsudky Ford v. Komise, bod 21; Bayerische Motorenwerke, body 15 a 16, jakož i rozsudek ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise, C-338/00 P, Recueil, s. I-9189, bod 60).

31 Komise uplatňuje, že napadený rozsudek byl vydán bez zohlednění této judikatury a je neslučitelný s povahou systémů selektivní distribuce.

32 Podle Komise autorizovaný prodejce tím, že podepsal smlouvu o autorizovaném prodeji, schválil příští opatření způsobilá zařadit se do rámce vymezeného touto smlouvou. Tvrdí, že v rozporu s tím, co rozhodl Soud v bodech 45 a 56 napadeného rozsudku, taková opatření nemusí být nezbytně zamýšlena smlouvou o autorizovaném prodeji nebo být v souladu se zákonem, aby mohla být považována za dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES.

33 Společnost Volkswagen uplatňuje, že výklad pojmu dohoda Soudem je naprosto v souladu s judikaturou Soudního dvora a uvedeným ustanovením Smlouvy o ES.

Závěry Soudního dvora

34 Komise v podstatě uplatňuje, že Soud nemohl, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, nechat bez povšimnutí, že autorizovaný prodejce tím, že podepsal smlouvu o autorizovaném prodeji dal *a priori* svůj souhlas ke všem opatřením přijatým výrobcem automobilů v rámci tohoto smluvního vztahu.

35 Na podporu svého tvrzení Komise připomíná ustálenou judikaturu, podle které výzva zaslaná výrobcem automobilů jeho smluvním distributorům nepředstavuje jednostranný úkon, ale dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, pokud patří do souhrnu trvalých obchodních vztahů upravených dříve uzavřenou obecnou dohodou.

36 Judikatura, na kterou Komise odkazuje, však neznamená, že každá výzva zaslaná výrobcem automobilů autorizovaným prodejcům představuje dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES a nezbavuje Komisi povinnosti prokázat shodu vůle stran smlouvy o autorizovaném prodeji v každém konkrétním případě.

37 Je namístě konstatovat, že Soud právem uvedl v bodech 30 až 34 napadeného rozsudku, že k tomu, aby zdánlivě jednostranný úkon nebo chování představoval dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, postačuje, aby byl projevem shody vůle mezi nejméně dvěma stranami, přičemž forma projevu této shody není sama o sobě určující.

38 Jak upřesnila společnost Volkswagen v bodě 29 své kasační odpovědi na opravný prostředek, opačné řešení by mělo za důsledek, že by se obrátilo důkazní břemeno existence porušení pravidel hospodářské soutěže a byla porušena zásada presumpce neviny.

39 Vůle stran může vyplývat jak z ustanovení smlouvy o autorizovaném prodeji, tak z chování stran a zejména z případné existence konkludentního souhlasu autorizovaných prodejců s výzvou výrobce (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise, body 61 až 68).

40 Co se týče první možnosti, Komise v projednávaném případě vyvodila existenci shody vůle mezi stranami pouze ze sporných ustanovení smlouvy o autorizovaném prodeji. Soud se v důsledku toho musel, jak také učinil, omezit na přezkoumání, zda sporné výzvy jsou výslovně obsaženy ve smlouvě o autorizovaném prodeji nebo přinejmenším, zda její ustanovení opravňují výrobce automobilů, aby takové výzvy využil.

41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 20 výše uvedeného rozsudku Ford v. Komise, Soudní dvůr zamítl argument vycházející z údajně jednostranné povahy určitých opatření selektivní distribuce motorových vozidel, když uvedl, že dohody o autorizovaném prodeji musí nezbytně ponechat určité aspekty k pozdějšímu rozhodnutí výrobce a že takováto rozhodnutí byla právě předvídána v příloze 1 sporné smlouvy o autorizovaném prodeji.

42 Stejně tak v bodě 64 výše uvedeného rozsudku ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise, měl Soudní dvůr za to, že Soud právem rozhodl, že opatření přijatá společností Volkswagen za účelem omezení dodávek motorových vozidel italským autorizovaným prodejcům, provedená s výslovným cílem narušit další vývoz z Itálie, spadají do trvalých obchodních vztahů stran smlouvy o autorizovaném prodeji, přičemž se Soud zejména opřel o skutečnost, že sporná smlouva o autorizovaném prodeji stanovila možnost omezit takovéto dodávky.

43 V této souvislosti je třeba uvést, že z judikatury Soudního dvora nevyplývá, že soulad nebo nesoulad sporných smluvních ustanovení s pravidly hospodářské soutěže je v rámci tohoto přezkumu nezbytně určující. Z toho vyplývá, že rozsudek Soudu byl stižen nesprávným právním posouzením, když tento soud v bodech 45 a 46 napadeného rozsudku rozhodl, že ustanovení, která jsou v souladu s pravidly hospodářské soutěže, není možné považovat za povolení k výzvám, které jsou v rozporu s těmito pravidly.

44 Nemůže být totiž bez dalšího vyloučeno, že výzva, která je v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, může být zdánlivě neutrálními ustanoveními smlouvy o autorizovaném prodeji považována za povolenou.

45 V důsledku toho Soud nemohl, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, upustit od přezkoumání ustanovení smlouvy o autorizovaném prodeji případ od případu, s případným přihlédnutím ke všem dalším relevantním faktorům, jako jsou cíle sledované touto smlouvou s ohledem na hospodářský a právní kontext, ve kterém byla uzavřena.

46 Co se týče druhé možnosti, a sice neexistence relevantních smluvních ustanovení, existence dohody ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES předpokládá výslovný nebo konkludentní souhlas ze strany autorizovaných prodejců s opatřením přijatým výrobcem automobilů (viz v tomto smyslu zejména výše uvedený rozsudek BMW Belgium a další v. Komise, body 28 až 30).

47 Avšak vzhledem k tomu, že Komise v projednávaném případě neuplatnila existenci výslovného nebo konkludentního souhlasu ze strany autorizovaných prodejců, nemá tato druhá možnost v rámci projednávaného sporu žádný význam.

48 Z výše uvedeného vyplývá, že pro určení, zda sporné výzvy patří do souhrnu obchodních vztahů společnosti Volkswagen s jejími autorizovanými prodejci, měl Soud přezkoumat, zda byly stanoveny nebo povoleny ustanoveními smlouvy o autorizovaném prodeji a zohlednit přitom cíle sledované touto smlouvou jako takovou, s ohledem na hospodářský a právní kontext, ve kterém byla uzavřena.

49 Co se týče v projednávaném případě výkladu ustanovení smlouvy o autorizovaném prodeji Soudem, je namístě připomenout, že z článku 225 ES a z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora vyplývá, že jedině Soud je příslušný jednak zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost těchto zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a jednak tento skutkový stav

posoudit. Jestliže Soud zjistil a posoudil skutkový stav, Soudní dvůr je oprávněn přezkoumat, na základě uvedeného článku 225 ES, právní kvalifikaci tohoto skutkového stavu a právní důsledky, které z něho Soud vyvodil (viz zejména rozsudek ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 23).

50 Co se týče ustanovení smlouvy o autorizovaném prodeji, Soud v bodě 2 napadeného rozsudku závazně konstatoval, že podle čl. 2 odst. 1 nebo 6 této smlouvy, se autorizovaný prodejce zavazuje zejména hájit zájmy distribuční organizace společnosti Volkswagen a značky Volkswagen, jakož i dodržovat za tímto účelem všechny požadavky, které souvisí s provedením smlouvy, co se týče distribuce nových automobilů a podpory prodeje.

51 Z bodu 2 napadeného rozsudku rovněž vyplývá, že podle čl. 8 odst. 1 smlouvy o autorizovaném prodeji společnost Volkswagen provádí cenová doporučení, která jsou z hlediska konečné ceny a slev nezávazná.

52 V bodech 62 až 68 napadeného rozsudku Soud konstatoval v rámci konkrétního posouzení smlouvy o autorizovaném prodeji, že uvedené články není možné chápat tak, že povolují společnosti Volkswagen zaslat autorizovaným prodejcům závazná doporučení ohledně ceny nových vozidel a že sporné výzvy nepředstavovaly dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES.

53 Soud se právem opřel o znění ustanovení smlouvy o autorizovaném prodeji při posouzení jejich obsahu. Soudní dvůr však nemá v zásadě pravomoc přezkoumat v rámci kasačního opravného prostředku závěr Soudu, podle kterého byla tato ustanovení formulována neutrálně, nebo dokonce způsobem, který společnosti Volkswagen neumožňuje vydat závazná cenová doporučení. Je nicméně namístě

uvést, že úvaha Soudu je stižena nesprávným právním posouzením v rozsahu, v němž rozhodl, že ustanovení, která jsou v souladu s pravidly hospodářské soutěže, není možné chápat tak, že povolují výzvy, které jsou v rozporu s těmito pravidly.

54 Nicméně toto pochybení nemá důsledky pro opodstatněnost závěru, ke kterému Soud dospěl a podle kterého nemohou být sporné výzvy v projednávaném případě kvalifikovány jako dohody ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES.

55 S přihlédnutím k výše uvedenému je třeba konstatovat, že Soud v bodě 68 napadeného rozsudku právem rozhodl, že je namístě zrušit sporné rozhodnutí.

56 Z toho vyplývá, že kasační opravný prostředek musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K nákladům řízení

57 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, který se na základě článku 118 tohoto řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že společnost Volkswagen požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je namístě jí uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Komisi Evropských Společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.